

La meva àvia ha estat present en quasi tots els moments de la meua vida.

Seria molt difícil poder compartir aquí i avui totes les vivències que he tingut amb ella però pensant i recordant aquests mesos, em venen a la ment sobretot aquestes situacions i reflexions.

-La primera: destacaria com a positiu que, malgrat pogués semblar que tenia un caràcter exigent, aquest caràcter no era en va, en el fons segurament volia educar en la constància i responsabilitat. Creia que valia la pena que la gent donés el màxim de si mateix. Sigui com sigui, penso que segurament l'àvia hagi pogut influir en la meua perseverança, fet que valoro com a positiu.

-La segona: també destacaria la qualitat de la seva cura envers nosaltres, sobretot la cura centrada en no passar fred: quan anàvem a dormir a Andorra sempre ens trobàvem la bossa d'aigua calenta al llit, l'aigua rajant de la banyera perquè la trobéssim calenta abans d'entrar-hi, el plat calent a taula. I sempre, un menjar deliciós.

-La tercera: el nostre viatge a Florència. Va ser per a mi un honor poder compartir amb ella el que més m'agrada: viatjar. Em vaig sentir molt unida a ella i, per primera vegada, molt responsable d'ella.

- La quarta: en els últims anys, degut a la seva vellesa, el seu caràcter es va anar endolcint i no se m'esborra el somriure que feia quan l'anava a veure amb els seus besnets.

- Per últim: vista la sort que tenen els meus fills de tenir 4 avis, els diria que aprofitin (com ja fan) a compartir la vida amb ells. Aquest estiu a un càmping de la Cerdanya francesa, vaig veure com una neta adolescent compartia una tarda tranquil·la amb la seva àvia. Assegudes en una cadira de càmping, van xerrar tota la tarda tot compartint una beguda. A saber què s'explicaven. Però la

imatge d'aquella complicitat era molt bonica. Igual de bonic que ho és quan veig als meus fills amb els avis. Al final, tot el que visquin amb ells, els quedarà de record i ningú els ho robarà.

M'agradaria acabar aquestes reflexions d'avui amb aquest escrit que va sortir de dins meu quasi sol el dia que tornava del seu enterrament, aquest abril passat. Segurament és el sentiment més pur i endinsat que tinc quan penso en la meva àvia.

Conduïa cap al poble acompanyada dels núvols que ploraven una pluja desconsolada, tot el camí. Al cementiri he reconegut la porta de la tomba de l'avi, com un 'flashback' colpidor que m'ha arrencat els records d'infantesa més enterrats.

El passeig calorós, la meva maneta dins la teva, fins al cementiri per saludar l'avi. La recollida de pomes al camp, amb perfum de fruita, de terra i d'infinitat. La ritual preparació de préssecs amb almívar acompanyada de les teves ordres exigents i metòdiques. Les migdiades d'infant al sofà, amb els meus respirs al ritme de la melodia del campanar, amb niu de cigonya a dalt de tot. Aquelles campanes que marcaven les hores lentes plenes d'estiu a la teva casa clara i fresca. L'olor de camp i fems, l'olor de poble, la quietud, el vent que acompanyava la ruta per saludar els veïns, prenent la fresca en cadires de fusta als portals. I sempre, presumint de neta.

Sempre, el teu bon menjar. Sempre, la teva pulcritud... Amb olor de net i de sabó. Mirant el teu taüt al costat de la mare, he sentit la interconnexió generacional que m'ha fet batre el cor amb força i també m'ha espantat, per la seva intensitat.

Àvia t'estimo. Gràcies per tot el que m'has donat i com m'has cuida't.

Escric aquesta oda per lloar-te a tu i tots els que heu hagut de marxar sols.

TÍTOL: RÈQUIEM PER L'ÀVIA I PER TOTS ELS AVIS QUE HAN MORT SOLS

PSEUDÒNIM: Coronavirus